

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Як суддя КУЗНЕЦОВ «відпускав гріхи»...

УХВАЛИВ:

Прийняти до розгляду та відкрити провадження за скаргою Крочи Віри Миколаївни на бездіяльність державного виконавця Сігай Анастасії Олегівни і начальника Центрально-Міського відділу державної виконавчої служби Криворізького міського управління юстиції.

Призначити проведення судового засідання у справі на 15 год. 00 хв. 09 серпня 2018 року у приміщенні Центрально-Міського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області, розташованого за адресою: вул. Першотравнева, буд. 12, м. Кривий Ріг, зал судового засідання №8, поверх: 4, про що повідомити учасників у справі.

Читайте на 3 стор.

ЄВРОМАЙДАН у Кривому Розі 5 років тому і наше сьогодні

Приблизно в дні, коли виходить це число нашої газети, в Києві, п'ять років тому на Євромайдані під час Революції Гідності, вшанували пам'ять перших загиблих. Те ж саме відбувалося і в Кривому Розі. Про це свідчить матеріал, опублікований у січневому числі нашої газети під заголовком: «26 січня криворіжці вийшли на протест і вшанували пам'ять перших загиблих».

В ньому, зокрема, йшла мова про наступне: «...Були й інші виступаючі, але, на мій погляд, особливе значення мав виступ голови криворізької організації СОУ полковника Петра ЛИСЕНКА, який зачитав два звернення... (до матерів і дружин бійців «Беркуту», інших спецпідрозділів МВС України та до особового складу співробітників Міністерства внутрішніх справ). Як повідомив Петро Олексійович, він ці звернення пізніше, біля приміщення міської ради після зачитування, передав декільком керівникам з управління МВС у Кривому Розі у формі зі званнями полковника та підполковника, а також особисто — керівнику міського управління Сергію ШМАТОВУ, який був у цивільному одязі...»

Варто також нагадати й про те, що майже два місяці з початку Євромайдану в Кривому Розі ні місцева газета владців «Червоної гірник», ні телебачення ТРК «Рудана» не інформувала криворіжців про цю подію. А тим часом Криворізька міська рада виступила зі зверненням до Президента України, Кабінету Міністрів України, політичних сил та громадян», у якому йшлося, зокрема, про таке:

«Україна пройшла довгий та тернистий шлях до встановлення своєї державності. Однак те, що відбувається зараз у нашій незалежній державі, ті гасла, з якими виступають

самопроголошені, так звані «щирі патріоти» та «захисники національних інтересів» — руйнують сподівання на стабільність і краще майбутнє мільйонів свідомих українців. Останні події розкрили справжню сутність задекларованих, політично недолугих лозунгів «лідерів», так званої опозиції, цілковиту невідповідність між їхніми словами та ділом... Криворізька міська рада рішуче засуджує злочинні дії ініціаторів силового протистояння і звертається до Президента України як гаранта Конституції України, Кабінету Міністрів України із закликом застосувати всі правові заходи щодо стабілізації ситуації в країні, відновлення порядку, наведення ладу в столиці...».

Сьогодні Петро ЛИСЕНКО працює в оперативному штабі ЗСУ, а Криворізьке міське правозахисне товариство, починаючи з березня 2017-го року, випускає єдину на весь Кривий Ріг незалежну українськомовну газету («Промінь Просвіти Є»), яку всі бажаючі криворіжці й жителі Дніпропетровщини можуть передплатити на 2019-й рік.

Іван БІЛОХРЕСТ.

На світлині: на Євромайдані в Кривому Розі 26 січня 1914-го року виступив голова місцевого відділку СОУ і активіст ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» Петро ЛИСЕНКО

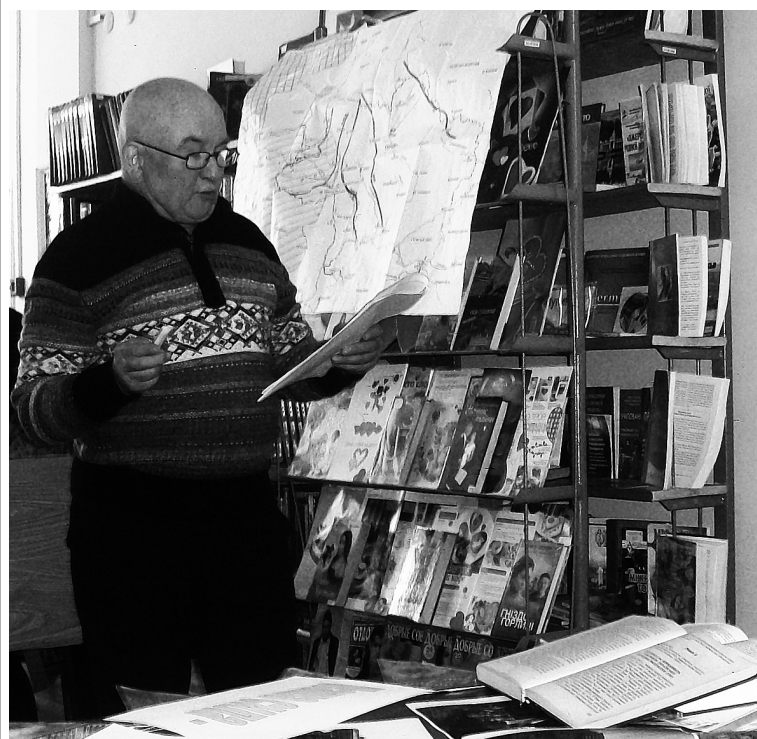
У Криворізькому правозахисному

ПРО НАШУ СОБОРНІСТЬ

ЦІЄЇ НЕДІЛІ в приміщенні 7-ї міської бібліотеки активісти нашої громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство» організували захід, присвячений відзначенню Дня СОБОРНІСТІ України і проголошенню Акта Злуки, завдяки якому сто років тому об'єдналися УНР та ЗУНР. Про те об'єднання ми подавали матеріал у минулому числі газети (з викладенням змісту окремих документів). Тепер же — про проведений нами той захід у бібліотеці, ілюструючи його світлинами.

Зі вступним словом виступив народний депутат України першого скликання, голова ГО «КМПЗТ» Микола КОРОБКО, який надав слово основному доповідачеві — заступнику голови нашої громадської організації Володимирі НАЛУЖНОМУ.

А Володимир Дмитрович, використовуючи карту і свої виписки з різних історичних джерел, представив картину цієї події в Україні, яка розгорталась сто років тому. Крім того, він у своїй розповіді звернув увагу на те, що в ті історичні часи відбувалось на Криворіжжі. З цією метою він використав матеріали з «Історичної енциклопедії Криворіжжя» авторства Олександра МЕЛЬНИКА. Там говорилось про події 1919-го року наступне:

«25 січня Представник уряду Директорії, що інспектував північну частину Криворіжжя, повідомив, що настрої більшості селян антибільшовицький.

(«Наша справа», 1919, 27 січня).

(Закінчення на 3 стор.)

12 січня почався новий козацький рік. На Різдвяну Раду зібрались козаки Війська Запорозького Низового. З'їхались представники козацьких організацій, які входять до фонду – Затопська Січ, Нікопольська Січ, Чортомлицька Січ, Кодацька паланка, Інгульська паланка. Інгульську паланку (Кривий Ріг) презентували поважні козаки – старшини Павло ЛІСНЯК, Олег ЗАБОЯК, Андрій ГРИЦУН.

Захід традиційно почався з відвідування меморіалу Івана СІРКА в Капулівці та пам'ятника Захисникам України в Нікополі. Молебень, промови, хвилиною мовчання вшановано загиблих за волю України, зокрема, – нещодавно загиблого нікопольського козака, полковника Василя ДУМАНСЬКОГО. По тому підбили підсумки роботи за минулий рік. Переобрали старшин об'єднання, склали план заходів на рік.

НОВИЙ КОЗАЦЬКИЙ РІК

Основним напрямком роботи козацтва визначено роботу з підростаючим поколінням. Це, зокрема, підготовка і участь у Всеукраїнській військово-патріотичній дитячо-юнацькій грі «Сокіл» («Джура») та вишколи військово-тактичної підготовки. «Нашим головним завданням на сьогодні є виховання патріотичної молоді на звичаях

них прикладах козацького минулого та буремного сьогодення. Пригадаймо: під Крутами і в Холодному Яру, і в УПА переважну більшість становили молоді хлопці, а часом і дівчата. Нині Україна знову під загрозою загарбання московським окупантом, і знову тисячі молодих патріотів встало на її захист. Гра «Сокіл» («Джура») допоможе ни-

звиком у доступній формі пояснити дітям, що таке свідомий громадянин власної держави, готовий як до мирної праці, так і до збройної відсічі будь-якому агресору», – пояснює старшина Олег ЗАБОЯК, інструктор з гри «Сокіл» («Джура»), наш земляк.

А після урочистостей та організаційної роботи козаки підкріпились смач-

ним гарячим кулішем і чаєм, який на багатті майстерно приготували затопські побратими.

Василь НОВІКОВ,
писар Інгульської паланки
Війська Запорозького Низового
На світлинах: низове козацтво біля меморіалу кошового отамана Івана СІРКА; затопці варять куліш; на раді.

Козацькі й кобзарські мандри Львівщиною

ЯКЩО кинути погляд назад, у рік уже минулий, то не можемо звернути увагу на подорожі й зустрічі під час них із молоддю разом із мандрівним кобзарем з Нікополя Борисом БАБЕНКОМ. Він як козак Київської Січі отаборився останнім часом на Трухановому острові, що в Києві. Своєю діяльністю пропагує здоровий спосіб життя, виховує в українців почуття патріотизму, любові до України-неньки. Борис БАБЕНКО співає пісні патріотичного змісту про історію українського козацтва, грає на бандурі та на інших інструментах, які були й залишаються популярними

серед козаків. Його з радістю слухають і супроводжують виступи оплесками.

Мене, дідуся юної письменниці й поетеси Олександри БУРБЕЛО, мандрівний кобзар запросив у подорож Львівщиною, під час якої відбувалися зустрічі з учнівською та студентською молоддю.

Зокрема, 11 листопада 2018 року ми повернулися із Закарпаття й цього ж дня побували в Старій Скваряві, що в Жовківському районі, в музеї-пам'ятці сакрального мистецтва ХУІ-ХУІІІ століть «Старосвялявський іконостас», яка є філією Львівського музею історії релі-

лігії. Ми там ознайомились із експонатами музею, а потім у місцевому Храмі Апостолів Петра і Павла провели для парафіян презентацію творчості Олександри БУРБЕЛО та Тамари КОРСУНСЬКОЇ, її бабусі. Борис БАБЕНКО під час презентації грав на бандурі й співав пісні на слова Олександри БУРБЕЛО.

Наступного дня, 12 листопада, ми завітали в селі Бортятин Мостиського району до іншої філії Львівського музею історії релігії: це музей-садиба родини АНТОНІЧІВ. Учні місцевої

школи, святково одягнені у вишиванки, продекламували кілька віршів Олександри БУРБЕЛО, разом з дорослими ознайомились із творчістю юної поетки, щиро аплодували мандрівному кобзареві за його пісні.

Пан Ярослав, голова комісії з освіти і науки Львівської обласної державної адміністрації, доктор філософії, професор, членкореспондент міжнародної кадрової академії, дійсний член НТШ, люб'язно запросив нас на засідання згаданої вище комісії. Освітняни із захопленням прослухали презентацію творчості письменниці та виступ мандрівного кобзаря Бориса БАБЕНКА.

Крім цього, ми ще побували й виступили в ліцеї імені Василя СИМОНЕНКА Львівської міської ради та в загально-освітній

школі І-ІІІ ст. № 49 міста Львова. Цікавою та змістовною виявилась також зустріч із студентами та викладачами філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана ФРАНКА

Володимир БЕВЗ,
м. Вінниця.

На світлинах: зустрічі й виступи під час кобзарських мандрів.

У Криворізькому правозахисному

ПРО НАШУ СОБОРНІСТЬ

(Закінчення, початок на 1- стор.)

Початок лютого. В північно-західній частині Криворіжжя оборону проти Червоної армії тримали частини Катеринославського кошу: Верхньодніпровський полк (500 багнетів), курінь Донецького кряжу (близько 100 піхотинців), збірний курінь (до 200 бійців).

ЦДАВОВУ

2 лютого. На півночі Криворіжжя стояли загопи отамана ГРИГОР'ЄВА, який перейшов на бік радянської влади.

(«Гражд. война на Екатеринославщине, сборник документов. Материал – К, 1957)

6 лютого. Долгінцево зайняли радянські війська

(«Краткий очерк революционной борьбы долгинцевских железнодорожников. – Мат. Криворізького музею)

6-8 лютого. Війська Директорії залишили Криворіжжя і відійшли в напрямку станцій Долинської та Апостолове. Це було викликане переходом частин отамана ГРИГОР'ЄВА на бік радянської влади.

(ІЕК, т. 1 – Кривий Ріг, 2007, с. 254)»

Після цього виступив один із активістів Товариства української мови в Кривому Розі Валерій РОМАНЕНКО, який повів розповідь про витоки українства та українців, починаючи із сивої історичної давнини, та про акцію «Ланцюг єднання» від Києва до Львова, в якій взяли участь в місті Києві і криворіжці, чому деякі учасники цього дійства дуже дивувалися, оскільки не очікували,

що з нашого регіону такі знайдуться.

Далі від Інгульської паланки Війська Запорозького Низового виступив Василь УМРИШ: про справи козацькі, про козаків і про нашу Україну, яка нині воює з ворогом, відстоюючи свою

незалежність. Потім один із організаторів цього заходу від КМПЗТ Олександр ЧИЖИКОВ, який із самого початку супроводжував розповідь Володимира НАЛУЖНОГО фотоілюстраціями, використовуючи для цього ноутбук, розповів про своє ставлення до соборності, до того, як це все пов'язане із завданнями, які сьогодні стоять перед українцями, та про нашу організацію напередодні виборів.

А волонтерка з надання допомоги українським воїнам, що воюють на фронтах російсько-української війни Надія БОБРОВНИК, розповідаючи про минуле своєї родини (передусім, - свого дідуся), читала вірші, а також подарувала керівнику бібліотеки Наталії МОЙСЕЄНКОВИЙ книги для читачів. Були також і інші виступи: з розповідями і з віршами.

Сергій ЗИНЧЕНКО.

На світлинах: (на 1-й сторінці) виступає Микола КОРОБКО, а біля ноутбука Олександр ЧИЖИКОВ, а нижче – виступає з доповіддю Володимир НАЛУЖНИЙ; (на 3-й сторінці) внизу ліворуч – виступає Василь УМРИШ, а вгорі ліворуч – Надія БОБРОВНИК вручає книги керівнику 7-ї бібліотеки Наталії МОЙСЕЄНКОВИЙ, (праворуч) учасники заходу слухають і фотографують; виступає Валерій РОМАНЕНКО.

Фото автора.

Як суддя КУЗНЕЦОВ «відпускав гріхи»... державній виконавчій службі та інші судові історії

3 серпня 2018 року Центрально-Міський районний суд м. Кривого Рогу (суддя Биканов І. Р.) виніс майже безприкладно для нашого міста рішення: визнати неправомірною бездіяльність державного виконавця Центрально-Міського відділу державної виконавчої служби м. Кривого Рогу Головного територіального управління юстиції в Дніпропетровській області Сігай Анастасії Олегівни, зобов'язавши її відновити виконавчі провадження за виконавчим листом № 2-17/11, виданим стягувачеві Крочі М. В. 05.02.2014 року цим же судом. Судом також встановлено, що 01.11.2016 року Центрально-Міським районним судом винесено ухвалу у цій же справі, відповідно до якої визнано бездіяльність як згаданої Сігай А. О., так і начальника цього відділу державної виконавчої служби Носача Павла Григоровича, який ще в процесі розгляду справи в суді успішно звільнився з займаної посади і на теперішній час у поті чола трудиться вже на іншій ниві.

Треба зазначити, що майже чотирирічна історія спонукання стягувачем працівників відділу державної виконавчої служби із застосуванням численних скарг до керівництва державної виконавчої служби та судів до належного виконання своїх службових обов'язків горе-виконавців нічому не навчила. Замість провадження передбачених законом виконавчих дій виконавча служба, на початку очолювана Носачем П. Г., а потім Зейналовою А. Г., кілька разів безпідставно робила спроби закрити провадження і відстояти свою «правоту» в судах. У підсумку вона як сторона, що програла судову справу, сплатила на користь держави майже тисячу гривень судового збору і була зобов'язана відновити виконавчі провадження. І все ж, суд, виносячи своє рішення, свідомо проігнорував вимогу, зазначену у п. 29 Постанови № 6 Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07 лютого 2014 року «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судових рішень у цивільних справах». А згадана вимога полягає в тому, що в разі виявлення під час розгляду судом скарги порушення закону, недоліків у діяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби, учасників виконавчого провадження і встановлення причин та умов, що сприяли вчиненню порушення, суд має постановити окрему ухвалу (ст. 211 Цивільного процесуального кодексу). Виконання цієї вимоги переміщує розгляд такої справи з площини цивільної відповідальності до кримінальної, що

в теорії має підсилювати відповідальність зазначених осіб за порушення законності. Однак, як цього разу, так і в інших випадках суди різних інстанцій у цій справі порушували процесуальні норми на користь державної виконавчої служби. Однією з останніх таких спроб, яка дуже нагадує змову, було намагання судді Кузнецова Р. О. ухвалою від 09 серпня 2016 року визнати чергову скаргу у цій справі стягувача на бездіяльність державного виконавця Сігай А. О. (уже за часів керування службою Зейналовою) неподаною і повернути її позивачеві. Розрахунок був простий: у разі невдачі з оскарженням цієї ухвали стягувачем справа закривається, і багаторічна тяганина, пов'язана з бездіяльністю державної виконавчої служби, відійде в минуле без будь-яких негативних наслідків для неї. Розроблений сценарій мав наступний вигляд. Скасувавши постановами від 04.05.2016 року всі процесуальні документи, винесені на підставі виконавчого листа № 2-17/11, Центрально-Міський відділ державної виконавчої служби відправив їх на адресу стягувача простим пересиланням невідомо якого числа. Стягувачем ці документи були одержані 16 червня 2016 року. За процесуальними нормами, оскарження таких постанов має бути здійснене в 10-денний строк з моменту їх одержання. У відповідності з цим стягувач 26.06.2016 року звернувся зі скаргою до Центрально-Міського суду. Призначений суддя Кузнецов Р. О. прекрасно знаючи, що нормою ст. 31 Закону України «Про виконавче провадження» передбачено, що постанови про відкриття виконавчого провадження, про повернення виконавчого документа стягувачу відповідно до ст. 47 цього Закону надсилаються рекомендованим листом з повідомленням про вручення, поставив вимогу стягувачеві надати підтвердження щодо отримання оскаржуваних постанов саме 16 червня 2016 року. Але ж за відсутності повідомлення про вручення підтвердити дату отримання відповідних постанов немає жодної можливості. Скориставшись штучно створеною відділом державної виконавчої служби пасткою щодо порядку та строків надсилання виконавчих документів, суддя Кузнецов Р. О. 09 серпня 2016 року виніс ухвалу про те, що скаргу позивача на бездіяльність державного виконавця Сігай А. О. і начальника відділу державної виконавчої служби м. Кривого Рогу належить вважати не поданою та повернути позивачеві. З висновками суду першої інстанції погодився 29 листопада 2016 року апеляційний суд Дніпропетровської області (головуюча суддя Митрофанова Л. В., судді Бондар Я. М., Зубакова В. П.). Здавалось, багаторічна тяганина, пов'язана з бездіяльністю Центрально-Міського

відділу державної виконавчої служби, похована назавжди без будь-якої відповідальності його працівників. Однак правосуддя вдалося відновити внаслідок розгляду Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ касаційної скарги на згадану ухвалу апеляційного суду Дніпропетровської області. Колегія суддів судової палати у цивільних справах (головуючий Луспенник Д. Д., судді Журавель В. І., Закропівний О. В., Хопта С. Ф., Штелик С. П.) встановила, що касаційна скарга підлягає задоволенню, оскільки судові рішення апеляційної інстанції не відповідає вимогам ст. 213 ЦПК України, згідно яких рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим, і ухвалила касаційну скаргу задовольнити і справу направити на новий розгляд до суду апеляційної інстанції. З рештою той же апеляційний суд Дніпропетровської області, який раніше погодився з процесуальними витівками судді Кузнецова, але цього разу в новому складі, 12 квітня 2018 року скасував постанову цього судді, якою він вважав скаргу стягувача не поданою та повернув її. Справу було направлено для вирішення питання про відкриття провадження. 21 травня 2018 року Центрально-Міський районний суд м. Кривого Рогу (суддя Онопченко Ю. В.) ухвалив відкрити провадження за скаргою, яку суддя Кузнецов намагався остаточно поховати.

У кожного, хто вперше знайомиться з цією історією, виникає логічне питання про те, чим викликана така непослідовна поведінка державної виконавчої служби і судових органів у процесі виконання своїх обов'язків. Пояснення цього явища просте: ці державні органи мали скасувати купу незаконних дозволів і рішень виконавчого комітету Криворізької міської ради щодо прибудови товариством з обмеженою відповідальністю «Центрпромінвест» магазину продовольчих товарів до житлового будинку № 1 по вулиці Пушкіна у м. Кривому Розі, започаткованих ще влітку 2005 року. Означена прибудова створила перешкоди для вільного користування своїм майном родині нині покійного військовика пенсіонера, інженера-будівельника Крочі М. В., який був власником однієї з квартир. Захищаючи свої права, він у березні 2008 року звернувся з позовом до суду про знесення самочинно збудованого нерухомого майна. Вище наведений опис подій доводить, наскільки непросто звичайній людині доводиться захищати свої законні права, якщо на них зазіхнула влада, яка, згідно закону, покликана захищати ці права.

Микола КОРОБКО,
представник позивача у суді

Куди нас рухає місцева преса?

«Как бы» вчорашні – небезпечні сьогодні

1. «ПЫТАЮТСЯ... СОБИРАЮТСЯ» І ДАЛІ ЗНУЩАЮТЬСЯ

Хе... (вибачте!) «керувими» далеко не тільки всеукраїнського масштабу, але й районного останнім часом звикли пересуватися не пішки, а зручно вмотивовані на м'яких сидіннях під час їзди в дорожніх авто. В керівних же кріслах вони зазвичай своїми виступами й розпорядженнями тільки імітують турботу про громадян, яким насправді зобов'язані служити. А тому їм, за великим рахунком, начхати на те, як нам живеться і з якими проблемами ми постійно зіштовхуємось. Співставивши деякі тексти з місцевих газет, що вийшли з друку в січні цього року, із реальною обстановкою нашого життя-буття, я вчергове переконався у правильності такого твердження.

Так, наприклад, в 3-му числі газети «Вестник Кривбасса» в замітці «За гололед будут штрафовать», зокрема, йде мова про таке: «... В Кривому Розі з гололедом борються штрафами. Такої мерой інспекція по благоустройству «стимулює» тех, хто безответственно отнесся к безопасности горожан... Напомним, что с начала ноября по 15 декабря в Кривом Розе из-за ухудшения погодных условий пострадали 288 человек. 209 из них травмировались на скользких тротуарах, еще 44 получили обморожения». Там же розміщені й матеріали під заголовками: «В 2019 году собираются переоборудовать блок №1 Криворожской тепловой электростанции», «До конца 2019 года в Кривом Розе собираются капитально отремонтировать железнодорожную больницу». Тобто, інформаційно годують нас авансами... А ще там в замітці директор департаменту розвитку інфраструктури міста Іван Карий інформує про те, що важко йдуть справи зі збереженням кришок від колодязів на вулицях і тротуарах: «Все, у кого есть колодцы, оперативно накрывайте их крышками... Они пытаются закрывать пробками железобетонными... раньше пытались закрывать пластмассовыми крышками, но это не дало результата – они ломаются». А тим часом ходиш містом і то там, то тут бачиш, як із тих колодязів суше гіллячка стирчить. Начальству ж нашому – аби говорити й демонструвати свою значимість... Цікаво, кого ж оштрафували (і на скільки?) за те, що близько тижня (з 21-го по 26 січня!), наприклад, тротуарами проспекту Поштового, вулицями Калнишевського і Українською і мостом через Саксагань на площу Визволення дуже важко було пройти і при цьому не впасти, послизнувшись? Та й чи допоможуть ті штрафи навести лад і чи вилікують вони людей від каліцтва після таких падінь? Зрозуміло, що ні. Про це говорить і замітка з красномовним заголовком на 4-й сторінці цієї газети: «83-летняя жительница Днепропетровщины убирает снег и чистит дворы вместо коммунальщика». Виявляється, одна людина дуже похилого віку може працювати значно надійніше, ніж ціла добре оплачувана комунальна структура з дорожньою технікою, так виходить?

Тим часом перед покладанням квітів 22 січня, на всеукраїнське свято, до пам'ятника Кобзарю аж із півдесяток двірників у жилетах старанно підмітали там, де мало пройти місцева начальство. Тож – не «пересічний люд», «градоначальство» треба берегти!.. І при цьому вже не дивує той показовий цинізм місцевого його піарників із «Червоного гірника», які подали замітку в числі 6-му названої газети від 24 січня про те російською мовою: «Ко Дню Соборности в Кривом Розе возложили цветы к памятнику Тарасу Шевченко».

Та хто ж їм заборонить так над нами знущатися?..

2. КОЛИ ЗА СЛОВАМИ – НЕ РЕАЛЬНІСТЬ, А ЩОСЬ ІНШЕ

Читаючи рік за роком місцеву пресу і вслухаючись

час від часу у виступи місцевих правителів, ловиш себе на думці, а чи не марить все це мені, чи не переселився я в якусь іншу, віртуальну, реальність? Бо ж так мало в місті у всьому тому справді українського вже на 28-му році нашої незалежності! Та ще – під час підлігібридної російсько-української війни!..

Адже дійшло до того, що навіть в «Домашней газете», яку чимало знайомих мені людей чомусь називають опозиційною до місцевої влади, я в останньому числі (від 23 січня) знайшов лише одну маленьку замітку українською мовою на всі її 32 сторінки! Але й вона – не авторства місцевих журналістів, а – відомої на увесь світ української письменниці Оксани Забужко під заголовком «Українцям уперше повернули те, що належало по праву» (передрук з www.gazeta.ua). В ній, зокрема, мовиться про наступне: «Після Об'єднаного собору 15 грудня люди несподівано стали згадувати давно забуті історії своїх предків, потерпілих у 1930-ті за Українську автокефальну церкву. І в усіх була одна емоційна думка. Мовляв, хоч самі ми до церкви не ходимо, але дід чи прадід наш сьогодні перемиг, був відомщений. Раптом виявилось, що оце відтерпів почуття історичної справедливості ціннісне. Важливо бачити, що воно дійсно є, в реальності. Що Божі млини мелють помалу, зате певно. Що історія має сенс – навіть така жахна й кривава, якою було наша в ХХ столітті».

І повним дисонансом із цими рядками української письменниці звучать, вилітаючи у простір нашого життя, і б'ють по живому інші: журналістки, що сховалася під псевдонімом Каріна Боровик, яка чи не в кожному числі «Домашней» пише свої публіцистично загострені матеріали. Ось ці, наприклад, рядки (на адресу нинішнього Президента України Петра Порошенка, в числі 3-му названої газети від 16 січня в матеріалі «Кандидат отчаяния» про Володимира Зеленського): «Он не остановил и не остановит войну, тарифы и цены повышает принципиально, мнение чье бы то ни было ему безразлично, страну разделит еще и по религиозному принципу. А президентом все-таки останется именно потому, что раздвинул людей, сбил с толку. Они готовы в пику ему поддерживать даже клоуна. Не говоря о Тимошенко. Петр Алексеевич понял, что нация его недостойна. Уму непостижимо – ты ей безвиз, ты ей томос, а она почитает какого-то клоуна. Неблагодарные, как ни суди. Но как говаривал один кремлевский усач, «других писателей у меня для вас нету». Але навіщо все вкидати в одну купу (і те, що є, і те, чого немає) й іронізувати при цьому над отриманим? – Тільки для того, аби діючого Президента України і военачальника під час російсько-української війни «пригвоздити» і принизити. Я вважаю, що так. До того ж, у наступному числі тієї газети (у вже згаданому вище матеріалі під заголовком «...Право, не грешно»), коли вже багатьом-багатьом українцям стало відомо про те, що заявили про свої наміри кандидувати в президенти цілі десятки політиків, Каріна Боровик резюмує: «... Выбирать, собственно, не из кого, кандидатуры наши изучены на протяжении уже четверти века...». Та хіба справді чверть століття (хіба що двоє таких знайдеться, не більше) ми знаємо тих кандидатів? Це ж повна нісенітниця, якщо не сказати більше й підкресленіше. Бо як же тоді Руслан Кошулинський, який спокійно і без самопіару пішов і воював з ворогом на фронтах російсько-української війни, а перед цим зіграв дуже важливу роль в історії України, керуючи роботою парламенту України під час Революції Гідності? А Ольга Богомолец, котра разом зі своєю донькою тоді ж, на залитою кров'ю майдані в Києві, під кулями, намагалася рятувати життя українських героїв, яких розстрілювали «беркутівці»?.. І перелік цей можна продовжувати й продовжувати. Хіба вони нам, всьому українському суспільству, знайомі вже чверть століття?..

Інша справа – Петро Симоненко, якого авторка, що ховається під псевдонімом Каріна Боровик, справді «изучила» мабуть, дуже добре. От він, судячи із повідомлень у пресі, теж вирішив балотуватися в Президенти України. Про це, наприклад, абсолютно відкрито подала інформацію інша газета, яка виходить у Кривому Розі, – під назвою «Пусть говорят». У її 2-му числі за цей рік, прямо відкриваючи другу сторінку, впадає в око ось такий заголовок: «Главный коммунист Украины имеет право баллотироваться на пост президента». А під ним йдеться про наступне:

«...Лидер Коммунистической партии Украины Петр Симоненко имеет право баллотироваться в президенты как кандидат от этой партии, так как процедура запрета этой партии еще не завершена. Об этом заявил глава общественной организации «Комитет избирателей Украины» Алексей Кошель. «Мы все помним историю о том, что Коммунистическая партия подлежит

запрету в соответствии с законом о декоммунизации, однако последние несколько лет Министерство юстиции безуспешно борется с Коммунистической партией. Там есть длинное дело с представлением в Конституционный суд относительно правомерности этого решения», – отметил он. Кошель отметил, что это – «долгое дело и сложно сказать, когда оно закончится официальным запретом КПУ. «Коммунистическая партия официально продолжает действовать, официально является зарегистрированной и имеет все права, как и другие политические силы. Сколько бы не было вопросов у правоохранительных органов к Петру Симоненко, но сегодня эта партия имеет право выдвигать его как кандидата в президенты», – сообщил он. А ранее Коммунистическая партия Украины на своем съезде выдвинула кандидатом на пост президента Украины на выборах 2019 года первого секретаря центрального комитета Петра Симоненко. Это решение делегаты съезда приняли единогласно».

3. «КАК БЫ ВЧОРАШНІ» ПРАВЛЯТЬ МІСТОМ

Але, з іншого боку, чому так вже сильно дивуватися засиллю текстів російською мовою (навіть в роки російсько-української війни!) в українському місті, коли звернутися до фактів як з не такого вже й далекого минулого, так і з сьогодення? Адже в Кривому Розі тринадцятий рік поспіль (на все одне з найдовших міст у світі і друге в Україні за площею) – лише одна незалежна україномовна газета!.. Та й та виходить на громадських засадах і постійно й послідовно замовчується владцями. Причому вони, владці, навіть і не намагаються зробити якесь сяке-таке видання-подобу українською, хоча б для виду, хоча б для звіту нагору: «мы выполнили...». Бо, швидше за все, впевнені в тому, що недалеко вчора (за часів, наприклад, правління Януковича і його покровителів із сьогочасної «імперії зла») знову повернеться. Та, в принципі, ті «как бы» вчорашні нікуди й не ділися. Адже давайте пригадаємо, яка політична сила в не далекому від нас 2006-му всіляко втілювала в життя положення про «регіональні мови» з печально відомого закону Ківалова-Колісниченка. Ось, наприклад, в редакційній статті газети «Промінь Просвіти» під заголовком «Суд захистив честь України» (число 5 за 2006-й рік) йшла мова про таке:

«Після розгляду справи суддя Наталя Деркач оголосила рішення, яке проголосувало: «іменем України 10 жовтня 2006 року Дзержинський районний суд м. Кривого Рогу, розглянувши у відкритому засіданні адміністративну справу за позовом прокурора м. Кривого Рогу в інтересах держави в особі Міністерства юстиції України, Кабінету Міністрів України до Криворізької міської ради Дніпропетровської області про визнання протиправним та скасування рішення Криворізької міської ради № 176 від 21 червня 2006 року «Про заходи щодо забезпечення положення Європейської хартії регіональних мов або мов меншин стосовно російської мови на території міста», суд ПОСТАНОВИВ: «ВИЗНАТИ ПРОТИПРАВНИМ ТА СКАСУВАТИ рішення Криворізької міськради «Про заходи щодо забезпечення положень Європейської хартії регіональних мов або мов меншин стосовно російської мови на території міста».

І що з того, що за часів правління Януковича «регіонали» (активісти Партії регіонів) знову наполягли на своєму? Адже Революція Гідності й наступні законодавчі рішення той «ківаловський» закон, який «спирался» начебто на підвалини Європейської хартії, скасували. В ті часи, наприклад (2006-2010), Юрій Вілкул (нинішній міський голова міста Кривого Рогу) був головою Дніпропетровської обласної ради V скликання, а в 2010-му Президент України Віктор Янукович призначив своїм указом головою Дніпропетровської обласної державної адміністрації його сина, Олександра Вілкула, який нині вже сам подався в президенти (мабуть, для того, аби продовжувати ту політику, яку проводив Віктор Янукович). Ну, а його «батька» з 2010-го керує містом. Команда ж у них – фактично спільна, яка в названі часи туди-сюди (Кривий Ріг-Дніпропетровськ-Кривий Ріг) рухається «хлібними» постами. Тож навіщо їм такі речі, як українська ідентичність, патріотизм українських громадян та інші, їм подібні? Ім, швидше за все, набагато ближчі інші – «патріоти Кривого Рога» або «земляки». Бо краще, мабуть, почекати, коли повернеться «старший брат», а поки що служити олігархам, «которые его заменяют и нас понимают»?.. Та й взагалі «керувими» звикли керувати й накази віддавати, зручно вмотивовані у своїх кріслах, а не розв'язувати наші проблеми, починаючи з того, аби організувати прибирання вулиць і тротуарів у своєму рідному місті.

Сергій ЗІНЧЕНКО

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Вєрьовки.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним способом КП «Криворізька друкарня» Криворізької міської ради 50050, м. Кривий Ріг, пр. Металургів, 28, тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш. Наклад – 1000 примірників. Замовлення № 185.